

Versantul literar

Meditație din timpul unei ședințe, la Uniunea Scriitorilor

O nouă chestiune se pune iar și iar
și angajează mase mai largi și mai active,
figuri de clasa-ntâi și reprezentative –
e chestiunea zisă versantul literar.

Versant... versantul ce e? E-o parte care suie,
și-n partea dimpotrivă, versantul merge-n jos.
E lung, într-o privință, și-n alta-i de prisos,
căci sus, în vârf, el strânge-un nod, ce e și nu e.

Cum vine asta? Iată: când zici c-ajungi pe dâmb,
acolo tocmai unde versantele se-mbucă,
și unde unul vine, ca ăl' lalt să se ducă,
rezultă un nimică ce nu-i, dar e, și-i strâmb.

Cuvântul, la origini, ciudat ni se revelă,
și forma lui de bază provine de la *vers* –
dar unul ce se află în marș, în drum, în mers
spre ideal, s-ar zice, ori altă daravelă.

Exempla docent – astfel, exemple dau și eu:
versantul, va să zică, e vers în acțiune,
un vers ce deversează, versifică ori spune,
pervers, acele lucruri ce-s în revers mereu.

Conversiunea este versantului o formă,
la fel diversiunea – și-anume, nu prea rar;
din când în când apare și câte-un adversar
cu importanță nulă, dar pondere enormă.

Versantul e-o problemă, când este literar;
când e versant de viață, de munte, bunăoară,
își pierde perspectiva de chestiune rară
și trece la arhivă – problemă de dosar.

Dar când literatura ajunge pe versante,
când scriitorul însuși pe ele s-a trezit,
reversurile trebii se-nlănțuie cumplit –
suntem siliți să tragem concluzii bulversante.

Atuncea controversa implică versiunea,
cu toții ne retragem la Iancu și la Fond*,
ci numai gândul nostru colindă vagabond,
să vezi ce rol mai joacă pe lume Uniunea.

* Traian Iancu (1923-1997), poet, directorul Fondului Literar al Uniunii Scriitorilor